

Chương 17

Đạo Làm Sát Thủ...

Do sự kiện bất cóc, cảm giác áy náy của Tàn Thụ Hoa đối với Tàn Khả Tuyên đã đạt đến đỉnh cao nhất trong lịch sử, cho nên, đối với kết quả thi chuyển cấp bi thảm của Tàn Khả Tuyên, ông kiên quyết lựa chọn không nhìn đến nó, quyết định hết sức quan tâm đưa con đã bị mình bỏ qua quá lâu.

Vào một buổi tối nào đó sau khi biết kết quả thi chuyển cấp, ngồi ở trước bàn ăn, Tàn Thụ Hoa hòa nhã dễ gần mà hỏi Tàn Khả Tuyên: “Tuyên Tuyên à, con muốn đến trường nào học cấp ba?” Nếu như không đi liên hệ với lãnh đạo nhà trường, với cái thành tích đó của Tuyên Tuyên, ngoài đi học trường dạy nghề ra thì không còn lối thoát nào khác.

“Trường tốt nhất.” Tàn Khả Tuyên trả lời theo lẽ đương nhiên.

Tàn Thụ Hoa kinh ngạc nói: “Con muốn đến Nhất Trung?” Trường này, dựa vào thành tích của Tuyên Tuyên, không phải có chút khó, mà là cực khó a!

Khuong Huệ Lâm gấp một cái đùi gà bỏ vào trong chén của Tàn Khả Tuyên, nói: “Nhất Trung thì Nhất Trung đi, ông đi mời Hiệu trưởng ăn bữa cơm, cùng lắm thì quyên ít tiền cho nhà trường là được rồi, tốn chút tiền học trường tốt dù sao so với cái gì cũng tốt, chẳng lẽ tiền ông kiếm được là dùng để cất giấu hả?!” Bà cũng bởi vì chuyện Tàn Khả Tuyên đi cứu Tàn Bằng Trình về trong sự kiện bất cóc, hiện nay đối xử tốt với Tàn Khả Tuyên cũng đạt tới xưa này chưa từng có.

Tàn Bằng Trình cũng gấp một cái đùi gà khác ở trước mặt cậu lên bỏ vào trong chén của Tàn Khả Tuyên, cười hì hì nói: “Chị ăn đùi gà.”

Đối với sự yêu mến đột nhiên xảy ra gần đây của bọn họ, Tàn Khả Tuyên không chút xúc động, nên làm gì thì làm đó.

Tàn Thụ Hoa vui vẻ yên tâm nhìn một nhà các ông hòa thuận, nếu như trên mặt Tuyên Tuyên có thể có chút dáng vẻ tươi cười, vậy thì biến thành hoàn mỹ rồi. “Nói cũng đúng, ngày mai tôi sẽ đi hẹn Hiệu trưởng Nhất Trung ra ngoài ngồi thử, tuyệt đối sẽ làm cho Tuyên Tuyên đến được Nhất Trung học.”

Ngày hôm sau Tàn Thụ Hoa sáng sớm tinh mơ thì đã rời nhà hẹn Hiệu trưởng Nhất Trung, hai người uống trà cả một buổi sáng, cuối cùng do Tàn Thụ Hoa đề xuất quyên tiền vì nhà trường đặt mua sách vở số lượng lớn, Hiệu trưởng mới miễn miễn cưỡng cưỡng mà gật đầu đồng ý.

Khi Ân Húc Đông nghe được Tần Khả Tuyên muốn đến Nhất Trung học cấp ba, hưng phấn nhảy dựng cả người lên, nếu như mắt Tần Khả Tuyên không lộ ra sát quang, cậu ta đã xông tới ôm lấy cô xoay mấy vòng.

“Sau này nếu như không phải tôi gọi cậu, không được phép đi vào phòng của tôi.” Tần Khả Tuyên vừa đọc Conan vừa đối với Ân Húc Đông ngồi trên sàn nhà không mời mà đến nói.

“Hả? Tại sao chứ? không phải vẫn đều rất tốt sao?” Ân Húc Đông bất mãn nói.

“Đây không phải nơi cậu có thể viếng thăm.”

“Ồ.” Ân Húc Đông mặt mày ủ rũ trả lời, ngay sau đó lại nghĩ đến Tần Khả Tuyên mặc dù dững mãnh nhưng nói như thế nào cũng còn là con gái, nên cần phải để ý những chuyện riêng tư của con gái, thì cậu ta cũng bình thường trở lại.

Tần Khả Tuyên đọc hết một tập Conan tắt máy vi tính, bắt đầu đuổi người: “Trong khoảng thời gian được nghỉ này, cậu chiếu theo yêu cầu mới tiến hành huấn luyện, không có chuyện cần thiết thì đừng tới tìm tôi, đến lúc nhập học tôi muốn nhìn thấy hiệu quả.”

Ân Húc Đông giơ tay hỏi: “Chuyện gì mới là cần thiết?” Cá nhân cậu cảm thấy mỗi ngày qua đây chơi là chuyện rất cần thiết, còn về phần Tần Khả Tuyên có đồng ý hay không thì rất khó mà nói chắc được...

“Khi cậu muốn chết.” Tần Khả Tuyên mặt không cảm xúc.

“...” Ân Húc Đông roi lệ đầy mặt bò về tắm rửa ngủ.

Tần Khả Tuyên đọc thông tin mới nhận được trong di động, đêm nay có nhiệm vụ phải làm.

Sau nửa đêm nhà nào nhà nấy cũng đều tắt đèn nghỉ ngơi, Tần Khả Tuyên nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ, khi di động để ở một bên vừa mới rung rung, thì ánh mắt của cô lập tức mở ra và nhanh chóng trở mình ngồi dậy ấn phím kết nối di động, “Ai?”

“Ám Dạ, bọn này tới rồi.”

“Ừ, tôi tới ngay.” Tần Khả Tuyên nói xong thì cúp điện thoại vén chăn lên xuống giường, trên người đã sớm mặc vào trang phục màu đen bó sát người.

Ám Dạ là biệt hiệu của cô ở tổ chức này, cũng là biệt hiệu trước đây của cái tổ chức kia, cùng với một gã sát thủ khác cũng đứng ở vị trí hàng đầu của tổ chức thường gọi là - Ám Dạ U Minh.

U Minh...đọc thầm cái tên này, ánh mắt Tần Khả Tuyên sáng ngời thoáng chốc tối sầm lại, nhưng ngay lập tức cô liền lắc lắc đầu, ánh mắt lại tiếp tục sáng rực lên.

Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng từ trên ban công nhảy xuống mà không làm ra một tiếng động, thi triển khinh công hướng một cái phương hướng lao đi, khi gần sắp đến đích thì dừng lại đi bộ đến đó, nhìn thấy một chiếc xe đỗ ở ven đường, ở dưới ánh trăng mờ lung nhận ra bảng số xe, bước nhanh qua đó, mở cửa của ghế sau chui vào.

Người trên xe thấy Tần Khả Tuyên đã ngồi vào liền khởi động xe.

“Ám Dạ, nhiệm vụ tối nay là lên vào Tiêu gia, trộm lại danh sách nhân viên công chức bọn chúng lấy cấp của tổ chức Ám chúng ta.” Một gã đàn ông ngồi ở bên cạnh Tần Khả Tuyên mở miệng nói.

Tần Khả Tuyên thâm nhú mày, từ khoảng thời gian đó đến nay, chừng mấy nhiệm vụ đều là bảo cô đi trộm đồ, mấy nhiệm vụ không đâu vào đâu này không ngờ lại có thể ném cho cô làm, đây là sai bảo cô như tên trộm?

Người đàn ông ngồi ở vị trí kế bên tài xế đối với Tần Khả Tuyên nói: “Ta nói, Ám Dạ em rốt cuộc bao nhiêu tuổi a? Nhìn thế nào cũng giống như là một học sinh trung học, nếu không phải là anh đã chứng kiến qua bản lĩnh của em, anh còn thật sự tưởng em là Đầu từ đâu lừa về bán đó.” Ba người bọn họ khi đó nhìn thấy thủ lĩnh đem tới cái gọi là cộng sự mới, nếu không phải là cảm nhận được trên người cô phát ra hơi thở sắc bén, bọn họ còn tưởng là tổ chức bắt đầu lần sang nghề buôn người rồi đó!

Cái người đàn ông bên cạnh kia lập tức gật đầu phụ họa nói: “Đúng đó! Đầu tuyệt đối là bóc lột lao động trẻ em! Ám Dạ em có phải là bị Đầu lừa rồi hay không?”

Đầu trong miệng bọn họ nói chính là Chu Lâm, còn mấy người đàn ông có trên xe này chính là cộng sự của Tần Khả Tuyên chừng mấy nhiệm vụ, biệt hiệu của người đang ngồi ở bên cạnh cô là Sói, phó lái là Sài, tài xế là Báo, bọn họ vẫn luôn muốn thêm một công sự biệt hiệu là Hồ, như vậy thì có thể hợp thành Sói Sài Hồ Báo. Nhưng riêng Tần Khả Tuyên “tự tác chủ trương” vì bản thân lấy cái biệt hiệu Ám Dạ này, vì vậy ba người đã hàm hừ đấm ngực giậm chân một phen, ý nguyện xưa của bọn họ nha! Cứ như vậy bị Tần Khả Tuyên tàn nhẫn giẫm đạp lên!

Bọn họ đều là những thanh niên hơn hai mươi tuổi, tính cách đều có khuynh hướng hướng ngoại, đều thường hay thích trêu chọc người em gái duy nhất tên Tần Khả Tuyên.

Ở bên bọn họ một khoảng thời gian, Tần Khả Tuyên đã hiểu rõ tính nết của bọn họ, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, không phản ứng bọn họ.

Sói nói tiếp: “Đừng như vậy mà, em gái nhỏ Ám Dạ, cùng các anh trai tán dóc, giao lưu trau dồi tình cảm gì gì đó một chút có thể nâng cao sự ăn ý của chúng ta.”

Tần Khả Tuyên trả lời cũng không quay đầu lại: “Không có mấy người, tôi cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Ẩn ý chính là mấy người có cũng được mà không có cũng không sao, nếu như có thể, tốt nhất không có mấy người.

Toàn bộ thành viên trúng đạn.

Báo một tay ôm ngực bị thương một tay cầm lấy tay lái mở miệng nói: “Ám Dạ muội muội, em nói như vậy thì đau lòng của bọn anh quá nha! Sao lại có thể nói với các anh trai thế chứ?”

Huyệt Thái Dương của Tần Khả Tuyên nhảy lên thành thích, an bài cô đi làm công việc của tên trộm đã đủ làm cho cô bất mãn rồi, còn an bài cộng sự ồn ào mặt dày mày dạn không biết xấu hổ như thế nữa! Làm nhiệm vụ thì phải hành động im ắng không một tiếng động, một hai động tác tay là có thể truyện đạt được mệnh lệnh, cho dù cùng mục tiêu giao đấu cũng không phát ra bất kỳ thanh âm nào, bị thương không phát ra âm thanh, thất bại bị bắt thì lặng lẽ không một tiếng động nào mà uống thuốc độc tự sát, đó mới là đạo làm sát thủ!

Cô hít thở sâu kiểm chế khí nóng chạy lên trong cơ thể xuống, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ không đếm xỉa đến ba người bọn họ.

Sói Sài Báo rất biết điều cũng không cùng Tần Khả Tuyên nói giỡn nữa, ôi, tính khí của bé gái ngày nay lớn thật! Còn tự khép kín, không cần thiết đều không lên tiếng nào!

Đích đến tối nay có chút xa, hơn nữa nhiệm vụ khó giải quyết hơn mấy lần trước, cái gọi là khó giải quyết là do Sói Sài Báo nói, Tần Khả Tuyên vẫn cảm thấy đi trộm đồ thật không có tính khiêu chiến, cô chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rời xa ba tên này.

Khi còn cách Tiêu gia một đoạn ngắn, xe chạy vào trong một hẻm nhỏ tối tăm ven đường dừng lại.

“Chủ lực đêm nay do Ám Dạ đảm nhận, Sói ở bên ngoài phụ trách theo dõi, Sài và tôi trợ giúp Ám Dạ hành động.” Báo là đội trưởng của bốn người bọn họ, hành động của mỗi lần đều là do hắn sắp xếp.

Tần Khả Tuyên nghe vậy khẽ nhíu nhíu mày, Báo thấy vậy giải thích: “Mặc dù anh là đội trưởng, nhưng mỗi người trong chi đội này của chúng ta đều phải có năng lực có thể đảm nhiệm chủ lực, mấy lần hành động trước là để em hiểu rõ cách hoạt động của bọn anh, lần này xem như là kiểm tra em có thể đuổi kịp bọn anh hay không. Đương nhiên, bọn anh biết em nhất định có thể dễ dàng hoàn thành, em cứ coi như là nắm chắc quy trình đảm nhiệm chủ lực đi.”

Hành động như vậy cô còn cần phải đi hiểu rõ? Nói đùa! Tần Khả Tuyên chỉ là gật gật đầu ra vẻ đã hiểu.

“Sói ở lại trên xe giữ liên lạc khi cần, Sài Báo đuổi kịp tôi.” Tàn Khả Tuyên ra lệnh một cách ngắn gọn dễ hiểu, đem tai nghe bộ đàm nhét vào trong lỗ tai rồi mở cửa ra xuống xe, Sài Báo cũng theo sát mà xuống xe.

“Đi.”

Vừa dứt lời Tàn Khả Tuyên liền nhấc chân chạy đến phương hướng của Tiêu gia, Sài Báo lập tức đuổi theo, Báo nhỏ giọng nói vào bộ đàm: “Ám Dạ, đừng chạy nhanh quá tiêu hao thể lực.”

Tàn Khả Tuyên không nói gì, cô sẽ không thi triển khinh công trước mặt người khác, tốc độ đã rất chậm, nhưng vẫn tiếp tục giảm bớt tốc độ lại, không đến mức bỏ mặc hai người Sài Báo biến mất không thấy.

Tới ngoài sân nhà của Tiêu gia, ba người núp ở trong chỗ tối tăm của chậu cỏ hoa, Tàn Khả Tuyên xem thường mà nói với hai người Sài Báo thờ hờn: “Sài? Báo?” Tốc độ như thế, thể lực thế này cũng dám lấy cái biệt hiệu như vậy, không sợ cười chết người?

Hai người Sài Báo tức tối.

Đợi một hồi, hai người Sài Báo đã điều tức ổn định, Tàn Khả Tuyên nói: “Báo, ở lại thủ, truyền đạt tình hình bên ngoài cho tôi khi cần. Sài, đi vào cùng tôi.”

Báo hỏi: “Chỉ hai người các em được không đó?” Câm miệng sau khi bị Tàn Khả Tuyên lườm một cái.

Tàn Khả Tuyên mang theo Sài đi vòng qua sân sau, do thám được không ai ẩn núp giám thị ở chỗ tối, hai người leo tường vừa muốn nhảy vào, thì nhìn thấy một đôi mắt xanh mơn mơn khác thường ở dưới nhìn chăm chăm hai người họ, không tốt, là chó giữ sân!

Ngay khi Sài muốn la hồng, một cục đá trong tay Tàn Khả Tuyên liền bay về phía con chó dưới bức tường đó, đúng lúc làm tiếng chó sủa của nó bóp chết ở trong cổ họng.

Hai người từ trên đầu tường nhảy xuống, Sài đến gần con chó nằm trên mặt đất, nhẹ giọng hỏi: “Ngát rồi?”

Tàn Khả Tuyên mặt không biểu tình mà trả lời: “Đã chết.”

Báo thông qua bộ đàm cho rằng cái con đã chết ấy là người, nghiêm túc căn dặn không thể giết người, bọn họ chỉ có trách nhiệm trộm đồ, giết người không cần thiết sẽ rước lấy phiền phức cho tổ chức, huống chi Tiêu gia cũng không phải dễ chọc, bọn họ đã sớm muốn đối phó tổ chức Ám, vậy thì càng không thể để bọn chúng nắm được thóp trên tay.

Hai mắt Sài không khởi phát sáng, độ sáng có thể so với hai mắt của chó giữ sân, dựng ngón tay cái lên với Tần Khả Tuyên, chiêu này thật sự là quá lợi hại mà!

Những hành động tiếp theo, Sài cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái xưa nay chưa từng có, đi theo Âm Dạ quá ngũ quan trăm lục tướng (qua năm cửa ải chém sáu tướng), quét sạch mây tên ám tiểu đó (Lính gác đứng ở vị trí kín đáo) hết thấy không thành vấn đề, cứ thế mà mò vào trong phòng làm việc của lão Tiêu để như trở bàn tay.